

בית משפט לענייני משפחה בבאר שבע

תלה"מ 17-03-31626 פלוני ואח' נ' פלונית ואח'

תיק חיצוני : מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 19

בפני כבוד הרשמת בכירה ציפי כהן אביטן

מבקשים 1. פלוני
2. XXX בע"מ

נגד

משיבות 1. פלונית
2. YYY בע"מ

החלטה

בקשה למתן צו האוסר על המשיבות משיכת כספים לטובתן, במישרין או בעקיפין, מחשבון הבנק בלאומי (להלן: "חשבון הבנק"), הרשום ע"י חברה Z בע"מ (להלן: "חברת Z"), וזאת עד להכרעה בתובענה העיקרית.

כן עותרים המבקשים למתן צו המורה למשיבות להימנע מליתן לבנק לאומי כל הוראה בעניין החשבון, אלא אם היא תואמת החלטות בכתב של דירקטוריון חברת Z או האסיפה הכללית של חברת Z, ובכלל זה, להמנע מלהורות לבנק לאומי שלא לכבד שיקים ו/או הוראות תשלום שניתנו בחתימת המבקש 1 לטובות מי מהגורמים הבאים: בנק לאומי בגין הוצאות החשבון; בנק לאומי בגין החזר הלוואות; תשלומים לחברת חשמל; תשלום לחברת XXX אחזקות בע"מ בגין תשלום דמי שכירות, תשלומים לרואה החשבון של החברה; תשלומים עבור תחזוקת וניקיון המערכות הסולריות נשוא ההסכמים עליהם חתומה חברת Z.

החלטתי זו ניתנת מכח תקנות סדר הדין האזרחי (תיקון) (תיקון), התשפ"א – 2020 המעגנות סמכויות הרשמים כפי שאלו מופיעות בתקנות הישנות [תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984] ולא בתקנות החדשות [תקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט – 2018 שנכנסו לתוקף ביום 1.1.21].

רקע עובדתי ודיוני:

- מכתבי הטענות, מהבקשה ומהתגובה עולה הרקע העובדתי (הרלוונטי לדיון בבקשה דנן) כדלקמן:
1. התובענה שבתיק זה עניינה תובענה "רכושית והצהרתית לפי תקנה 258(1) לתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד-1984, מתן חשבונות, כספית, דמי שימוש ראויים, נזיקת".
 2. ביום 26.3.2020 הוגש כתב התביעה מתוקן (להלן: "**כתב התביעה**") ע"י המבקש 1 וע"י חברת XXX בע"מ כנגד המשיבות וכנגד חברת Z.
 3. מכתבי הטענות עולה כי המבקש 1 והמשיבה 1 (להלן יקראו יחדיו: "**הצדדים**") ניהלו מערכת יחסים, אשר כללה הן קשרים זוגיים והן קשרים עסקיים. הצדדים חלוקים ביניהם בעניין מועד תחילת ההכרות ומשכה, אך נראה כי זו נסתיימה במהלך שנת 2016. כאשר תחילה המדובר היה בקשרים עסקיים.
 4. המבקשת 2 הינה חברה אשר בשליטת המבקש 1 ואילו המשיבה 2 הינה חברה בשליטת המשיבה 1.
מניות חברה XXX הן בבעלות המבקשת 2. יוער כי, עפ"י הנטען בכתב התביעה, המבקש מחזיק במלוא מניות המבקשת 2, אך, לטענתו, 80% מהמניות מוחזקות על ידו בנאמנות עבור שניים מאחיו והוריו, כך שלמעשה, לטענתו, מחזיק ב-20% מהמניות בלבד.
 5. ביום 10.6.2020 נחתם הסכם יזמים (להלן: "**ההסכם**" - **נספח ט' לתגובת המשיבות**) בין המשיבה 2, באמצעות המשיבה 1, ובין המבקשת 2, באמצעות המבקש 1 ובין חברת XXX לצורך הקמת חברת Z.
 - חברת Z עסקה בהקמת מערכת פוטו-וולטאריות על גג מבנה שבבעלות חברת XXX ואשר הורחבה למבנה נוסף של חברה XXX, וזאת עפ"י נספח להסכם (**נספח יד לתגובת המשיבות**).
 - מחצית מהמניות בחברת Z נרשמו ע"ש המשיבה 2, אשר בבעלותה של המשיבה 1, והמחצית השניה של המניות רשומה ע"ש המבקשת 2.
 6. ביום 8.7.2020 הוגשה הבקשה לצו מניעה במעמד צד אחד.

7. עפ"י הנתען בבקשה, פנתה המשיבה 1 לדלפק בנק לאומי לצורך משיכת סך של 30,000 ₪ מחשבון הבנק של חברת Z, וכי לאחר שסורבה, פנתה אל הבנק בשתי הודעות טקסט (מיום 2.7.2020 ומיום 6.7.2020), תוך שמסרה כי עפ"י מסמכי היסוד של פתיחת החשבון של חברת Z, אין מניעה כי תבצע משיכת כספים מהחשבון בהוראה יחידנית שלה, בהיותה דירקטורית משותפת ביחס עם המבקש 1. המשיבה 1 ביקשה כי הבנק לא יאפשר למבקש 1 כל משיכה נוספת מהחשבון אלא בחתימת שני הדירקטורים- המבקש 1 והמשיבה 1 יחדיו.
8. בהחלטתי מיום 8.7.2020 הוריתי על קבלת עמדת המשיבות, תוך שקבעתי, בעקבות הנתען בבקשה, כי, "עד למתן החלטה אחרת אני מורה על שמירת המצב הקיים באופן בו נאסר על המשיבות למשוך כספים מחשבון הבנק שבבנק לאומי".
9. לאחר קבלת תגובת המשיבות ותשובת המבקשים, נקבעה הבקשה לדיון. במסגרת הדיון, אשר התקיים ביום 23.9.2020, נחקר המבקש בחקירה נגדית, בעוד ב"כ המבקשים הודיע כי מוותר על חקירתה הנגדית של המשיבה. בתום הדיון ניתנו הוראות להגשת סיכומים בכתב.
10. להשלמת התמונה, יצוין כי בין הצדדים מתנהל הליך נוסף במסגרת תיק תלה"מ 1987-02-17. המדובר בתובענה רכושית, אשר הוגשה ע"י המשיבות כנגד המבקשים וכנגד חברת XXX.
- שתי התובענות קבועות לקדם משפט לאחר הגשת תצהירים.

המסגרת הנורמטיבית:

11. הנטל לשכנע את בית המשפט בחיוניות הטלת סעד זמני ובהתקיימם של התנאים למתן הסעד מוטל על מבקש הסעד.
(ר': רע"א 8420/96 מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות פ"ד נ"א (3) 789).
12. התנאים למתן סעד זמני קבועים בתקנות סדר הדין האזרחי התשמ"ד – 1984 (להלן: "התקנות"), ואלו הם:
- א. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה (תקנה 362(א) לתקנות).
 - ב. קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש סביר שאי מתן הצו יכביד על ביצוע פסק הדין (תקנה 374(ב) לתקנות).
 - ג. מאזן הנוחות ומידתיות (תקנה 362(ב)(1) לתקנות).

ד. שיקולי יושר, ביניהם תום לב ושיהוי (תקנה 362(ב)(2) לתקנות).

טרם מתן סעד זמני, על בית המשפט לבחון, אם כן, קיומם של מספר תנאים.
ראשית – באם עלה בידי מבקש הסעד להוכיח עילת תביעה רצינית המתבססת על זכות שלכאורה קנויה לו.
שנית – על בית-המשפט לשאול את עצמו אם קיימים שיקולים שלא להעתר לבקשה, לרבות העדר יושר ונקיון כפיים.
שלישית-על בית-המשפט לבדוק את מידת הנזק העשוי להיגרם לכל אחד מבעלי הדין, אם ינתן או לא ינתן הצו. ולאזן בין אינטרס המבקש לקבלת סעד זמני מידי לבין הפגיעה האפשרות במשיב.
(ע"א 5095/93 פ.א. ארבן בע"מ נ' גב' א.ג.ר שותפות לבניין ופיתוח, פ"ד מט(1), 730, רע"א 2826/06 שלמה אליהו אחזקות בע"מ נ' ישעיהו לנדאו אחזקות (1993) בע"מ (06.06.06). {

בפסיקה נקבע כי קיימת מעין "מקבילית כוחות" בין תנאים אלו, באופן בו הוכחת קיומו של אחד התנאים בעוצמה חזקה, מאפשרת הוכחת קיומו של התנאי האחר בעוצמה נמוכה יותר, על-מנת לעבור את הרף הדרוש לשם קבלת הסעד הזמני {ראה למשל: רע"א 706/09 קופת חולים מאוחדת נ' המרכז הכירורגי ירושלים, (10.03.09); רע"א 6455/14 אחים עופר הנדסה ופתוח בעמ' נ' פיריון חברה להשקעות ופיתוח בעמ', (11.02.15). {

תקנה 383(א) לתקנות קובעת לעניין הגבלת שימוש בנכס כי :
"בית המשפט או הרשם רשאי, בכפוף להוראות סימן א', להורות למשיב להימנע, בעצמו או באמצעות אדם מטעמו, מלהוציא נכסים מרשותו או מרשות מחזיק, למכרם, לשעבדם או לשנות את מצבם או את זכויותיו בהם, אם שוכנע על בסיס ראיות מהימנות לכאורה, כי קיים חשש סביר שאי מתן הצו יכביד באופן ממשי על ביצוע פסק הדין."

דיון והכרעה:

ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה:

13. אשר לשאלת קיומן של ראיות מהימנות לכאורה, לצורך מתן הסעד הזמני, די בכך שהתביעה אינה טרדנית וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה.
"השאלה הראשונה שיש לדון בה נוגעת לטיב התביעה ולסיכוייה. לעניין זה, די בכך ש"הוכח שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה" (ר': י' זוסמן סדרי הדין האזרחי [8], בעמ' 616; ראו גם רע"א 2430/91 טיב טירת צבי, שותפות רשומה מקיבוץ טירת צבי, עמק בית שאן נ' דליקטיב הקניון ואח' בעמ' 228).

בשלב זה כל שעל מבקש הסעד הזמני להוכיח הוא כי לא מדובר בתביעה משוללת יסוד.

יחד עם זאת, נקבע בפסיקה כי :

"עם חקיקת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו שהכיר בזכות הקניין כזכות חוקתית, על בית המשפט לייחס חשיבות רבה יותר מבעבר לאיכותן של הראיות הבאות לתמוך בבקשת העיקול ובכמותן..." (ר' : רע"א 5937, 5935/97 רוני סיני ו- 2 אח' נ' יעקב גלנץ ואח' פ"ד נב(1) 193, 197-198, (ע"א 8420/96 דן מרגליות נ' משכן בנק הפועלים למשכנתאות, פ"ד נא(3) 789,)

14. כאן המקום להדגיש כי הקביעות שבהחלטה זו ניתנות במלוא הזהירות, בהתחשב באופיו של ההליך שבפני ובשלב בו מצוי בירורה של התובענה דן (קדם משפט נוסף לאחר הגשת תצהירי עדות ראשית), ואין בהן כדי לקבוע מסמרות לעניין התביעה לגופו של עניין אשר עתידה להתברר בפני המותב הדן בתיק.

15. כתב התביעה (המתוקן) הוגש ע"י המבקש 1 וע"י חברת XXX.

המבקשת 2 כלל אינה צד להליך העיקרי. על כן, לא ברורה המסגרת המשפטית לצירופה כמבקשת. לכן נראה כי היה מקום למחקה מהבקשה.

בשים לב כי המבקש 1 עצמו כלל אינו צד להסכם, כי אם המבקשת 2, לא ברור מעמדו המשפטי ביחס לבקשה לסעד זמני.

יחד עם זאת, ולמעלה מהצריך, מצאתי מקום להדרש לגופן של טענות הצדדים ולהכריע לגופה של הבקשה, כפי שיפורט להלן.

16. במסגרת כתב התביעה המתוקן פירט המבקש 1 (יחד עם התובעת 2- חברת XXX) את הרקע להגשת התביעה.

להלן אדרש לסעיפי כתב התביעה הרלוונטיים להליך זה.

עפ"י הנטען בכתב התביעה המתוקן (סעיפים 40-61) ביחס להתנהלותה של חברת Z, הסכימו הצדדים כי המשיבה 1, באמצעות המשיבה 2, תנהל את חברת Z ותטפל במערכת שחברת Z התכוונה להקים על הגג ברחוב, לרבות הצד התפעולי והמקצועי, וזאת בתמורה לתשלום דמי ניהול למשיבה 2 בסך של 5,000 ₪ בחודש כנגד חשבונית כדין.

המשיבה 1 התקינה את המערכות ברחוב וברחוב בגג ברחוב --- הותקנו שתי מערכות, אך בפועל נתברר כי לא ניתן לעשות שימוש במערכת אחת מבין השתיים בשל מידע שגוי ולא מקצועי שסופק ע"י המשיבות. דבר שגרם נזק כבד מאוד.

ואף הליך משפטי כנגד חברת החשמל בעניין זה לא צלח והמערכת השניה נמכרה במחיר מלא לצדדים ולגורמים מקורבים להם.

לקראת סוף שנת 2013 חדלה חברת Z מפעילות עסקית כלשהי לפיתוח התקנת מערכות נוספות, למעט ניהול המערכות הקיימות, קבלת התקבול החודשי מחברת החשמל, ניהול הנהלת החשבונות ודיווחים של החברה.

עוד נטען בכתב התביעה, כי מאז תחילת הפעילות של חברת Z נטלו המשיבות הלוואות בסכומים ניכרים מהחברה, כאשר מרבית החוב לא הושב. המשיבה, עפ"י הנטען, חדלה מהעברת תשלומים לצורך פרעון ההלוואות ואף החלו להופיע חיובים בסכומי כסף ניכרים עבור "ניהול" חברת Z ע"י המשיבה, אף שלטענת התובעים לא הייתה הצדקה לגביית דמי ניהול ובוודאי לא בסכומים בהם חייבה המשיבה את חברת Z. המשיבה הגישה חשבוניות בגין דמי ניהול בסך כולל של 100,000 ₪. כאשר בדיעבד אישר המבקש, עפ"י הנטען, ולפנים משורת הדין, דמי ניהול בגין התקופה בה המשיבה היתה מעורבת בפעילות חברת Z עד לחודש 3/2013 ולפי תעריף כפול של 10,000 ₪ לחודש.

לטענת המבקש, מאז חדלה המשיבה מליתן שירותי ניהול חברת Z ואף הפסיקה לחלוטין את פועלה עבור החברה, ממילא אינה זכאית לדמי ניהול. כאשר המבקש הוא אשר מספק את מלוא שירותי הניהול עבור החברה ולכן הוא זה אשר זכאי לדמי ניהול משנת 2013 ועד למועד הגשת התביעה וכל עוד הוא נותן שירותי הניהול לחברה.

לכן עותר המבקש לחייב את חברת Z לשלם לו סך של 420,000 ₪ בגין שירותי ניהול החל מחודש אפריל 2013 ועד למועד הגשת התביעה לפי תעריף של 5,000 ₪ בחודש. לטענת המבקש, כרטיסן של המשיבות תוקן בהתאם לסכום דמי הניהול הנכון, שכן המשיבה הנפיקה חשבוניות בגין ניהול עבור התקופה בה לא היתה מעורבת כלל בחברת Z וחשבוניות אלו אינן מקובלות על המבקש ואף אינן מאושרות ע"י רואה החשבון של החברה. עוד נטען בכתב התביעה כי יתרות החוב של המשיבות לחברת Z בגין ההלוואות, סחורה והענקות עומדות ע"ס של 600,206 ₪.

בנוסף עותרים המבקשים ליתן פסק דין הצהרתי לפיו זכאית חברת XXX (התובעת 2) לתשלום דמי שכירות חודשיים בסך של 5,000 ₪ עבור כל גג ובסה"כ סך של 10,000 ₪ בחודש.

17. בשים לב לשלב בו מצוי ההליך (קבוע לקדם משפט לאחר הגשת תצהירים) לא מצאתי מקום להדרש לגופן של טענות הצדדים, המפורטת בכתבי הטענות ובתצהירים, לרבות בעניין זכאות מי מהצדדים לתשלום מחברת Z בגין דמי ניהול.

נוכח ההלכה הפסוקה באשר למידת ההוכחה הנדרשת לקיומן של ראיות לכאורה, ולאחר שלא שוכנעתי בדבר קיומם של יתר התנאים הנדרשים לצורך מתן הצו, כפי שיפורט להלן, מתייטר הצורך להכריע בתנאי זה. שכן, מצאתי כי אף באם קיימות ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה, אין דין בכך לצורך מתן הצו.

תום הלב וניקיון כפיים:

18. כאמור, תקנה 362(ב)(2) מורה כי בית המשפט ישקול באם הבקשה הוגשה בתום לב. על בעל דין העותר לסעד זמני, חובה לגלות את כל העובדות שיש בהן כדי להשפיע על בית המשפט עת שוקל האם להיעתר לבקשה (ר': ע"א 837/87 הוידה נ' הינדי ואח', פ"ד מב(3) 545: רע"א 4196/93 שפע בר ניהול ומסעדות נ' שפע מסעדות ייצור, פ"ד מז(5) 166, 167).
- ככל שבעל דין עותר לקבלת סעד מבית המשפט שלא בניקיון כפיים ושלא בתום לב, די בכך כדי לדחות את בקשתו (ר': רעא 5072/00 יוגב נ האחים אבו, פד נה(2) 307).
- בעניין זה יוער כי אף בתקנות סדר הדין האזרחי תשע"ט-2018, במסגרת תקנה 95(ד)(3), ניתנו הוראות לעניין בחינת תם הלב של בעלי הדין, "הן בקשר לגוף העניין והן בקשר להגשת התביעה ובקשת הסעד הזמני".
19. בהסכם נקבע, בין היתר, כי דירקטוריון החברה יהיה מורכב מהמשיבה 2 ומחברת משב (סעיף 9 להסכם). עוד קובע ההסכם כי ישולמו לחברת XXX-דמי שכירות חודשיים עבור שכירות הגג בסך של 5,000 ₪ ואילו למשיבה 2 ישולמו דמי ניהול בסך של 5,000 ₪ כנגד הוצאת חשבונית כדין.
20. בסעיף 14 להסכם נקבע נקבעו הוראות לעניין חשבון הבנק :
- "14.1 במועד הקובע תפתח החברה חשבונות בנק על שמה. כל תקבולי החברה יופקדו בחשבון וכל הוצאותיה יוצאו ממנו.
- 14.2 לכל אחד מן הצדדים תהיה זכות חתימה יחידה בחשבונות הבנק.
- 14.3 לעניין התקשרויות החברה, תחייב אותה חתימת שני הצדדים ביחד".

באשר לניהול חשבונות חברת Z קובע ההסכם (בסעיף 15), בין היתר, כי "הנה"ח חשבונות תבוצע במשרדי החברה של יום 2 ותהא שקיפות מלאה כלפי יום 1" וכי "ראיית החשבון של החברה תבוצע במשרד רו"ח שיהיה מקובל על היזמים".

אין חולק כי גם למבקש 1 וגם למשיבה 1 ישנה הרשאה לפעול בחשבון הבנק בנפרד. הדבר עולה מהמסמכים שצורפו לתגובת המשיבות, ובהם: החלטת האסיפה הכללית בעניין פתיחת חשבון הבנק (נספח 2 לתגובת המשיבות) וה"הודעה על החלטת תאגיד בדבר פתיחת חשבונות בבנק" (נספח 1 לתגובה). מסמכים אשר לא צורפו לבקשה למתן הצו. עובדת קיומה של הרשאה זו אושרה ע"י המבקש 1 עצמו בחקירתו הנגדית (בעמ' 14 לפרו' שורות 23-24).

21. נראה, אם כן, כי פעולתה של המשיבה בניסיון למשיכת כספים מחשבון החברה לא נעשתה בניגוד לדין או בניגוד להחלטות דירקטוריון ו/או האסיפה הכללית.
22. מנגד, מחקירתו הנגדית של המבקש עולה כי מאז פרוץ הסכסוך פעל בחברת Z מבלי לשתף את המשיבות, וזאת בניגוד להוראות ההסכם. מחקירתו הנגדית של המבקש עולה כי, על אף הקבוע בהסכם, החליט כי המשיבה אינה זכאית עוד לדמי ניהול והדבר תוקן בספרי החברה רטרואקטיבית לדבריו, "מתי שגילינו את התקלה" (ר': בעמ' 77 לפרו' שורה 21). המבקש לא הראה כי שיתף את המשיבות, או מהן, חברות דירקטוריון וכבעלות מניות, בהחלטה לתיקון ספרי החברה. שלילת זכאותה של המשיבה לדמי ניהול נעשתה ללא החלטה של דירקטוריון החברה או האסיפה הכללית, כמו גם מינוי רואה החשבון. אמנם, כאמור, נקבע בהסכם כי מחשבון הבנק יופקדו תקבולי החברה וכל ההוצאות יוצאו ממנו (סעיף 14 להסכם), אך מחקירתו הנגדית של המבקש עולה כי קביעת ההוצאות נעשתה על ידו בלבד ומבלי לשתף את המשיבות, אשר הינן חברות דירקטוריון ובעלות מניות בחברה.
23. באשר לטענת המבקש כי בפועל המשיבה אינה מנהלת את החברה שכן עובדת במשרד עורכי דין, יוער כי טענה זו אינה מתיישבת עם הוראת סעיף 10 להסכם בעניין "עיסוקים נוספים", תוך שצוין מפורשות כי לצדדים "ישנם ויהיו" עיסוקים נוספים מלבד העיסוק בחברה. על פניו נראה כי עצם העובדה כי עוסקת בעיסוק נוסף אינה שוללת את עצם הניהול עפ"י ההסכם.
24. בחקירתו הנגדית הודה המבקש כי לא שיתף את המשיבה בכל הנוגע לחוב לחברת ניקוי מערכות, שכן, לדבריו: "אני לא אמור לפנות אליה" (עמ' 49 לפרו' שורה 27), כמו גם באשר למינוי רואה חשבון לחברת Z. המבקש אף מסר בעדותו כי לא העביר למשיבה את

הפרוטוקול, כאשר חותם בעצמו על מאזן החברה והפרוטוקול (ר': עמ' 58-56 לפרו').
המבקש הסביר את אי זימונה של המשיבה לאסיפה הכללית מאז שנת 2016 בכך כי "מאחר
ויש ביננו הליך משפטי ואין ביננו תקשורת כלל" (עמ' 58 שורה 11).

25. לא מצאתי כי הסברו של המבקש לעניין אי שיתוף המשיבות בהחלטות נוכח הסכסוך, הינו סביר. שכן, קיומו של הסכסוך בין הצדדים אינו מקנה למבקש שליטה בחברה וככל שיש קושי בניהול שוטף של החברה עומדים בפני המבקש כלים משפטיים מתאימים.
26. בעצם הגשת הבקשה למתן המניעה עותר המבקש להמשיך ולאפשר לו לפעול לבדו, תוך קביעת זהות ההוצאות אשר מותר לבנק לפרוע, לרבות, תשלום לרו"ח, חשמל, חברת אחזקה. זאת בניגוד לקבוע בהסכם.
- העובדה שהמשיבות, או מי מהן, לא עשו שימוש בזכות החתימה אינה מצדיקה מתן הצו תוך המשך מתן שליטה של המבקש בחברה.
- יודגש כי הדברים נאמרים במלוא הזהירות ולצורך בירור סוגיית ניקיון הכפיים לצורך מתן סעד זמני בלבד, ואין בכך כדי להביע עמדה באשר לסיכויי ההליך העיקרי.
27. לאור האמור, מצאתי כי המבקש לא פנה למתן הסעד בניקיון כפיים.
שכן המבקש עותר למתן צו שימנע מהמשיבות ביצוע פעולות בחשבון ומתן הוראות לבנק, כאשר המבקש עצמו פעל כל הקשור להתנהלות חברת Z מבלי לשתף המשיבות, או מי מהן, בהחלטות הנוגעות לחברה ולחשבון הבנק, וזאת בניגוד להוראות ההסכם ומבלי שהחלטות אלו יתקבלו ע"י דירקטוריון החברה או האסיפה הכללית.
28. יוער כי לא מצאתי לקבל טענת המבקש כי המשיבה הפרה ביודעין את צו המניעה. שכן לא הוצגה בפני אינדיקציה בדבר המועד בו המשיבה עצמה ידעה על מתן הצו.
ב"כ המבקש אף נמנע מלחקור את המשיבה על כך במסגרת חקירה נגדית.

חשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין:

29. לאחר שעיינתי בכתב תביעה, בכלל המסמכים שהגישו הצדדים ובטענותיהם מצאתי כי לא עלה בידי המבקש להוכיח קיומן של ראיות מהימנות לכאורה לחשש להכבדה על ביצוע פסק הדין.

30. המבקש העלה חשש לקריסת חברת Z בעקבות ניסיונה של המשיבה 1 למשוך 30,000 ₪ מחשבון הבנק. ראשית, אין חולק כי זו הפעם הראשונה שהמשיבה פונה לבצע משיכה כאמור מהחשבון וכי אין המדובר בפעולה החוזרת על עצמה, ואשר יש בה כדי "לרוקן" את החשבון. זאת ועוד, המבקש עצמו ציין בכתב התביעה המתוקן (סעיף 21) כי המשיבה עוסקת בעריכת דין ובעלת נכסים רבים, לכן לא שוכנעתי כי ישנו חשש כי באם יזכה המבקש בתביעתו לא יוכל להיפרע מהמשיבה.
31. עוד עולה מפניית המשיבה לסניף הבנק (נספח 3 לתגובת המשיבות) כי כל שביקשה המשיבה הוא כי כל פעולה בחשבון תעשה בהסכמת שני הצדדים עצמם. מכאן ניתן להסיק כי למשיבה לא הייתה מטרה "לרוקן" את חשבון הבנק של חברת Z.

מאזן הנוחיות :

32. גם מקום בו מצא בית המשפט כי קיימות ראיות מהימנות לכאורה לקיומה של עילת תביעה ולחשש סביר להכבדה על ביצוע פסק הדין, נדרש הוא לבחון מידתיות הטלת הסעד הזמני תוך בחינת הנזק שייגרם למבקשים מקום בו לא יינתן הצו לעומת הנזק שייגרם למשיבות כתוצאה ממתן הצו.
33. לאחר שעיינתי באשר הובא בפני ובבואי לבחון מידתיות הטלת הסעד הזמני תוך בחינת הנזק שייגרם למבקשים מקום בו לא יינתן הצו לעומת הנזק שייגרם למשיבות כתוצאה ממתן הצו, שוכנעתי כי הנזק שעלול להיגרם למשיבות מקום בו ינתן הצו המבוקש הינו גבוה מהנזק העשוי להגרם למבקש.
- המבקשת 2 (אשר אינה צד להליך העיקרי) הינה בעלת 50% מהמניות בחברת Z, וזאת עפ"י ההסכם. לשיטת המבקש 1, חלקו במניות המבקשת 2 עומד על 20% בלבד. מנגד, חלקה של המשיבה במניות חברת Z עומד על 50%.
- נראה, אם כן, כי מתן הצו המונע מהמשיבות ביצוע פעולות בחשבון החברה, בניגוד להסכם ולהוראת פתיחת החשבון, עשוי לפגוע במשיבות יותר מאשר במבקש.

הטענה בדבר אי הגשת תצהיר ע"י המשיבות-

34. לא מצאתי לקבל טענת ב"כ המבקשים בכל הנוגע לתצהירה של המשיבה.

תצהיר המשיבה 1 צורף לתגובת המשיבות מיום 3.8.2020.
בהתאם להחלטתי מיום 6.8.2020 הוגש ביום 11.8.2020 "נוסח מקוצר" של תגובת המשיבות,
אליו לא צורף תצהיר.
יוער כי התגובה המקורית לא הוצאה מתיק בית המשפט.
בשים לב כי המדובר ב"נוסח מקוצר" של התגובה, לא מצאתי ליתן משמעות לעובדת אי
צירוף התצהיר.

זאת ועוד, כפי העולה מהחלטתי דלעיל, זו נסמכה בעיקרה על מסמכים שהוצגו בפני ועל
חקירתו הנגדית של המבקש ולכן סוגיית אי צירוף התצהיר אין בה כדי לשנות מהכרעתי.

סוף דבר:

לאור האמור, אני מורה כדלקמן:

הבקשה למתן צו מניעה זמני נדחית בזאת.
הצו שניתן ביום 8.7.2020 מבוטל.

המבקשים ישאו בהוצאות המשיבות בסך של 5,000 ₪.

המזכירות תמציא החלטתי זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"א, 03 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

ציפי כהן אביטן, רשמת בכירה